

261. Om jag säger, att jag en gång har hört Vättern skratta, så tror folk, att jag ljugar. Men ändå var det dagens sanning. Jag hörde sjon skratta ett skallande hänskratt, och jag var inte ensam om att höra det. Jag var bara pojken då, tio, kanske tolv år gammal. Just där fiskare Korall bor nu, bodde då en gammal gubbe som hette Per Jonssa. Han var ingen fiskare, men han for ofta sjövägen fram. Nu var det så, att en fyrvaktare på Fjuk som hade gott rykte som spåman hade spått gubben, att han skulle drunkna. Men ären gick, utan att spådomen tycktes bli uppfylld. Gubben vart mer och mer stursk. Di har spått mej, att ja ska drunkna, brukade han säga, men än så länge har jag klarat mej.

Nu var det så, att gubben Per Jonssa fick ved ur Fålehagen, och den brukade han dra hem på en kälke om vintarna. En morgon hade han åkt förbi hos oss vid Södra Freberga med sin kälke. Vi såg honom, far och jag. Men rätt som det var kom en trädgårdsmästare och talade om, att han hade fått en påringning från Rässnas. Där hade de hört någon ropa,

och det lät alldeles, som om en människa hade hållit på att drunkna i

närheten av Dynudden.

Da är det Per Jonssa, sa far. Far visste, att det fanns en vak öppen vid Dynudden. Han tog trädgårdsmästaren med sig dit. Vid vaken låg ett par handskar på iskanthen. På boten syntes Per Jonssa, men det gick inte att ta upp honom, förrän far och trädgårdsmästaren hade fått ut en båt i vaken. Då tog de upp Per Jonssa. Mor och jag stod ute på gårdsplanen, och i samma ögonblick som gubbarna drog upp Per Jonssa, hörde vi ett skallande hänskratt från sjon. Det lät, som om skrattet hade följt sjölandet, tills det dog bort på avstånd. Jag minns det där skrattet så tydligt, att jag kan höra det än i dag. Mor talade om det många gånger, och vi kunde inte få någon annan förklaring, än att det var Vättern som hade hänskrattat, för att Per Jonssa hade skräppt med att han hade klarat sig från att drunkna.

(Hemming Nyblom) 27/6 1953.

265. Två män skulle försöka att loda djupet utanför Ömberg, där sjöns största djup anses vara. De skarvade ihop allt vad de hade av lågvirke, men ingenting räckte. När de hade skarvat i sista stumpen, hörde de en röst från djupet: mäter du min längd, så vet du mitt djup.

(Allmän)